

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Zapytanie poselskie

Do Ministra Finansów jako reprezentanta Skarbu Państwa.

W dniu 8.04.1992 r. weszła w życie ustawa z dnia 14.02.1992 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe i niektórych innych ustaw /Dz.U.nr 20, poz.78/.

Do dnia wejścia w życie cytowanej nowelizacji w ustawie - Prawo bankowe nie było jednoznacznego przepisu stanowiącego, że w przypadku przekształcenia banku państwowego w spółkę akcyjną przekształcony bank zachowuje uprawnienia banku państwowego dotyczące m.in. gwarancji Skarbu Państwa z tytułu zgromadzonych w tym banku wkładów oszczędnościowych.

Nowe, wprowadzone powołaną nowelizacją, brzmienie art.86 ustawy w sposób jednoznaczny precyzuje, że przekształcenie banku państwowego w spółkę akcyjną nie powoduje zmian w zakresie uprawnień i obowiązków wynikających z art.49 prawa bankowego /tj.gwarancji Skarbu Państwa/.

Z uwagi na fakt, że przed wejściem w życie omawianej zmiany spośród 12 banków państwowych 9 uległo przekształceniu w spółki akcyjne, zgodnie z literalną wykładnią przepisów tylko pozostałe 3, paradoksalnie chyba najsłabsze banki zachowały gwarancje Skarbu Państwa z tytułu zgromadzonych w nich wkładów oszczędnościowych.

Problem uległ zaostrzeniu w związku z opublikowaniem w Rzeczypospolitej z dnia 12.05.1992 r. wypowiedzi Pana Dyrektora Biura Prawnego NBP dr Ryszarda Tupina zgodnie, z którą banki państwowe przekształcone w 1991 r. w jednostkowe Spółki Akcyjne Skarbu Państwa nie posiadają gwarancji wkładów oszczędnościowych.

Mając na uwadze zapytania ze strony wyborców czy Skarb Państwa przestał gwarantować bezpieczeństwo ich wkładów zgromadzonych w przekształconych bankach państwowych proszę o udzielenie odpowiedzi.

Gdyby odpowiedź miała brzmieć negatywnie wnoszę o pilną nowelizację Prawa bankowego w tym zakresie.

Barczyk

POSEŁ NA SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

Interpelacja

Do Pana
Jerzego Widzyka
Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej

W sprawie pozyskania przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej, funduszy w zagranicznych instytucjach finansowych z przeznaczeniem na pilne dokończenie budowy dwupasmowej trasy Kraków – Zakopane.

Obecna droga do Zakopanego należy do najbardziej niebezpiecznych w Polsce, a podróż z Krakowa do Zakopanego często sięga 5 godzin. Dodatkowo starania podjęte przez nasz kraj, w związku z planowaną organizacją Olimpiady Zimowej, zwróciły uwagę władz państwa na zagrożenia związane z tą trasą.

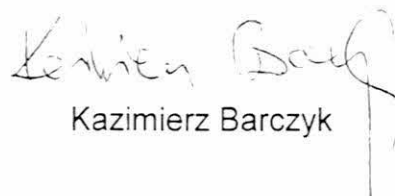
Mając na uwadze względy bezpieczeństwa, wielki ruch turystyczny w rejonie Tatr z terenu całej Polski (do 5 mln. turystów rocznie) – istnieje pilna konieczność budowy dwupasmowej drogi, która pozwoli na szybkie i bezpieczne podróżowanie na tej międzynarodowej trasie.

Do roku 2010 planowana jest modernizacja całości trasy, lecz statystyki Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych w Warszawie, zaliczające „zakopiankę” do grona najbardziej niebezpiecznych dróg w kraju i ogromne jej znaczenia dla ciągle wzrastającego ruchu turystycznego w kierunku Zakopanego, stanowią argumenty na rzecz zintensyfikowania tempa prac modernizacyjnych na tej trasie. To jednak jest uzależnione w przeważającej mierze od wsparcia finansowego ze strony Ministerstwa Transportu i Gospodarki Morskiej oraz instytucji centralnych.

Godnym podkreślenia pozostaje fakt złożenia, przez władze gmin położonych przy budowanej drodze, deklaracji o swoim wsparciu przy wykupie działek pod drugie pasmo drogi Kraków – Zakopane.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem czy jest możliwe wsparcie modernizacji drogi Kraków – Zakopane poprzez pilne pozyskanie zagranicznych środków (ISPA, EBI), w wysokości co najmniej 300 mln zł.

Kraków, dnia 09.10.2000

Kazimierz Barczyk

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

I kadencja

Warszawa, dnia 15 stycznia 1992 r.

Marszałek Sejmu RP
Prof. Wiesław CHRZANOWSKI

w miejscu

Na podstawie art. 32 pkt 1 Tymczasowego
Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej my podpisani
posłowie wnosimy załączony projekt Ustawy o Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Do reprezentowania w pracach nad tym projektem
upoważniamy posła Kazimierza Barczyka.

Janusz Chorański - PC
Jacek Bryła - PC
Krzysztof Tichonowicz PC
Marek Skroch PC
Andrzej Anon PC
Paweł Kieblanski PC
Roman Anielmajer PC
Piotr Wójcik - PC
Mikolaj Lewandowski - KPN
Zbigniew Skoczko - KPN
Tadeusz Głogowski - PC
Mieczysław Ogiński - KPN
Stanisław Rakoczy - KPN
Jan Piekarczyk - KPN
Andrzej Kern PC
Krzysztof Chojnacki KPN
Przemysław Syty KPN
Anna Męska - TS L
Krzysztof Zieliński KPN

Andrzej Korkowicz PC
Czesław Piorowski PC
Bogusław Mamo Bobo ZCH
Jacek Białkowski KPN
Tadeusz Krawczyk PC
Czesław Piorowski PC
Adam Tęcza KPN
Krzysztof Pietra PC
Czesław Słoboda PC
Tadeusz Sytyński KPN
Jan Wyrowski KPN
Kazimierz Ujazdowski KPN
Piotr Fojcik KPN
Paweł Zaleski KPN
Włodzisław Półko KPN
Andrzej Rępa KPN
Krzysztof Switon KPN
Krzysztof Barczyk PC

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Jakie zmiany należy wprowadzić w regulacjach prawnych dotyczących funkcjonowania funduszy celowych, agencji, zwłaszcza w celu zapewnienia większej przejrzystości w wydatkowaniu pieniędzy?

Finanse znajdujące się w dyspozycji funduszy celowych i agencji rządowych nie podlegających obiektywnej kontroli społecznej są ogromne i osiągają wielkość budżetu państwa. Istnienie kilkunastu jednostek, od Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając, a na Funduszu Promocji Twórczej kończąc, dysponujących ogromnymi środkami pozabudżetowymi jest zjawiskiem korupcjogennym. Tworzy to ogromne pole do nadużyć, czego dowodem są wyniki kontroli NIK w Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, czy ostatnie wydarzenia w łódzkim Wojewódzkim Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Przyczyną takiego stanu rzeczy jest fakt, iż pieniądze funduszy znajdują się w wyłącznej dyspozycji rad nadzorczych. Wielokrotnie przy tym zdarzało się, że fundusze celowe i agencje rządowe nie spełniały zadań stawianych przed nimi. Przykładem takiego działania może być Państwowy Fundusz Kombatantów, który zaledwie 1/4 posiadanych środków przeznaczył na bezpośrednią pomoc dla potrzebujących.

Stąd też istniejący do tej pory model ciągłego umacniania pozycji pozabudżetowych form dystrybucji środków publicznych budzi duże zaniepokojenie. Tym bardziej, iż ta forma wydatkowania pieniędzy jest narzędziem recentralizacji kraju.

Najbardziej słusznym rozwiązaniem kwestii funduszy celowych i agencji rządowych byłoby przekazanie części posiadanych przez nie środków do dyspozycji samorządów przy jednoczesnym ścisłym określeniu finansowanej przez nie działalności. Dotychczas administracja terytorialna została obciążona ogromnymi zadaniami i obowiązkami, m. in. z zakresu edukacji, służby zdrowia, transportu, czy też zwalczania bezrobocia. Posunięcia te, ze wszech miar słuszne i zgodne z demokratycznym modelem państwa, nie pociągnęły jednak za sobą przyznania dodatkowych środków przeznaczonych na realizację tychże zadań. Oczywiście, przekazanie środków wiąże się z likwidacją części funduszy i agencji. Doprowadzi to do zniesienia patologicznych zjawisk jakie mają miejsce m.in. na Śląsku, gdzie jedna z agencji dysponuje finansami sięgającymi wielkości budżetu województwa.

Moje stanowisko w tej kwestii znalazło już wielokrotnie odzwierciedlenie w apelach i stanowiskach Stowarzyszenia Gmin i Powiatów Małopolski oraz Federacji Związków Gmin i Powiatów RP – organizacji samorządowych, których jestem przewodniczącym. W związku z tym w załączeniu przesyłam stanowiska i uchwały obu organizacji dotyczące w/w kwestii.

Kraków, 2 lipca 2001 r.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

**Interpelacja do Ministra Zdrowia
w sprawie równouprawnienia
publicznych i niepublicznych podmiotów służby zdrowia**

W związku z reformą ochrony zdrowia doszło do istotnych przekształceń własnościowych w zakresie podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych. W szerokim zakresie świadczenia medyczne w lecznictwie otwartym realizowane są przez podmioty niepubliczne (lekarzy prywatnie praktykujących, praktyki grupowe lekarzy i pielęgniarek, niepubliczne zoz-y). Kasy chorych w coraz większym zakresie zlecają wykonywanie zadań publicznych podmiotom niepublicznym. Proces ten należy ocenić bardzo pozytywnie. Pozwala na podniesienie jakości udzielanych świadczeń, a jednocześnie na wykonywanie powołań lekarskiego i pielęgniarskiego w warunkach wolnego zawodu.

Niestety proces ten natrafia na trudności wynikające z braku równości w traktowaniu podmiotów publicznych i niepublicznych. Dlatego **zwracam się o podjęcie pilnych działań zmierzających do dokonania przeglądu aktów wykonawczych w kierunku zapewnienia pełnej równości zoz-ów publicznych i niepublicznych.**

Minister Finansów winien odstąpić od błędnej interpretacji przepisów prawa, która polega na traktowaniu usług medycznych jako działalności gospodarczej (także w przypadku gdy są one realizowane na zlecenie kas chorych). Nie może budzić wątpliwości, że w tych przypadkach mamy do czynienia z realizowaniem zadań publicznych przez podmioty niepubliczne.

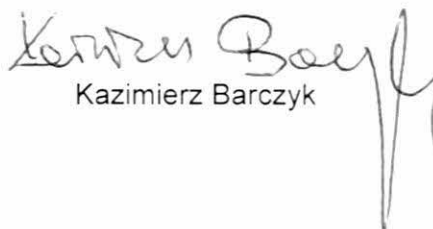
Niekorzystnie dla niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej kształtują się także regulacje dotyczące podatku od towarów i usług w związku z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. Zasadnym wydaje się objęcie usług medycznych zerową stawką VAT. Pozwoliłoby to na obniżenie kosztów działalności medycznej oraz stworzyłoby warunki do zwiększenia aktywności inwestycyjnej tak niezbędnej w związku z wieloletnimi zaniedbaniami.

Analogicznie rzecz ma się z zasadami refundowania przez Państwo niektórych świadczeń medycznych, których udzielenia lekarz odmówić nie może, a które refundowane są wyłącznie podmiotom publicznym. W tych przypadkach koszty realizacji zadań publicznych przerzucane są wprost na podmioty niepubliczne.

Działania te winny być podjęte bardzo pilnie tak, aby przy kontraktowaniu usług na 2002 rok warunki działania w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego dla sektora publicznego i niepublicznego były równe.

Powyższe postulaty są wnioskami uczestników zorganizowanej przez Federację Związków Gmin i Powiatów RP oraz Stowarzyszenie Gmin i Powiatów Małopolski ogólnopolskiej konferencji „Reforma zdrowia po 2 latach. Bilans i perspektywy” z udziałem Pana Ministra, która odbyła się 11 czerwca b.r. w Krakowie z udziałem ok. 300 samorządowców i pracowników służby zdrowia.

Zwracając się do Ministra Zdrowia o równouprawnienie publicznych i niepublicznych podmiotów służby zdrowia proszę o odpowiedź, czy zostaną pilnie wydane akty wykonawcze umożliwiające według nowych zasad kontraktowania usług medycznych na rok 2002.

Kazimierz Barczyk

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków 30.08.2001

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja do Ministra Zdrowia
w sprawie zwiększenia liczby zabiegów koronarografii i koronaroplastyk w
Krakowskim Szpitalu Specjalistycznym im. Jana Pawła II.**

Krakowski Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II, analizując ilość wykonanych procedur wysokospecjalistycznych nr 15 i 16 poinformował mnie, że ilość zakontraktowanych koronarografii i koronaroplastyk jest zdecydowanie niewystarczająca. Nagłać potrzeba zwiększenia kontraktu podyktowana jest bardzo dużym zapotrzebowaniem ze strony pacjentów na te procedury. Do końca lipca br. zrealizowano kontrakt na powyższe zabiegi. Prośba o renegotjację kontraktu nie została zaakceptowana przez Departament Zdrowia Publicznego, który poinformował szpital, iż renegotjacje ilości procedur możliwe są do przeprowadzenia dopiero w miesiącu październiku.

Biorąc pod uwagę ilość pacjentów oczekujących na planową koronarografię oraz dodatkowo liczbą chorych leczonych w trybie pilnym w ramach Programu Interwencyjnego Leczenia Ostrych Stanów Kardiologicznych, należy ocenić iż w roku bieżącym może wykonać jeszcze ok. 3000 koronarografii oraz ok. 700 angioplastyk wieńcowych. Brak natychmiastowych renegotjacji na wykonywanie powyższych procedur wysokospecjalistycznych zagraża wstrzymaniem wykonywania operacji pomostów aortalno-wieńcowych w Klinice Chirurgii Serca i Naczyń Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz zagraża realizacji Programu Interwencyjnego Leczenia Zawału Serca w Małopolsce. Ponadto w znaczący sposób wydłuża kolejkę osób oczekujących na planową koronarografię.

Nawiązując do mojej rozmowy z Panem Ministrem w połowie sierpnia b.r. oraz biorąc pod uwagę potrzebę natychmiastowego rozwiązania tego problemu zwracam się z prośbą – i z zapytaniem - czy pilne renegotjacje umów w zakresie wykonywania procedur nr 15 i 16 możliwe są w pierwszych dniach września bądź też pisemne przyrzeczenie rozszerzenia umowy na wykonywanie tych specjalistycznych procedur.

Kazimierz Barczyk

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

I N T E R P E L A C J A

do Pana Ministra Kultury i Sztuki w sprawie planowanego zniszczenia zasobów Składnicy Księgarskiej.

Z ogromnym zdumieniem dowiedziałem się o planowanym zniszczeniu zasobów Składnicy Księgarskiej. Według informacji, jakie znalazły się w środkach masowego przekazu, ma być przemielone wiele tysięcy książek.

Gdyby rzeczywiście doszło do zniszczenia zawartości magazynów Składnicy, byłaby to strata niepowetowana. Być może w tej chwili rzeczywiście trudno znaleźć nabywców - jest to zrozumiałe zważywszy postępującą pauperyzację społeczeństwa - lecz książki nie mogą być traktowane jak każdy inny towar.

Należy pamiętać, że na polską książkę czekają nasi rodacy mieszkający na terenach Litwy, Białorusi, Rosji i Kazachstanu. Dla nich polska książka była przez wiele lat praktycznie niedostępna, a dziś - gdy na szczęście przestały funkcjonować ograniczenia administracyjne - pozostaje ona nadal trudna do zdobycia, lecz tym razem z przyczyn ekonomicznych.

Przebywając niedawno na terenie Litwy, gdzie udałem się jako przedstawiciel krakowskiego samorządu, miałem możliwość przekonania się, jak bardzo mieszkający tam Polacy potrzebują polskiej książki.

Każda ilość polskiej literatury zostanie z radością przyjęta nad Niemnem i Wilią. Czekają na nią biblioteki polskich szkół podstawowych, których jest na terenie Republiki Litewskiej ponad sto.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

Interpelacja

do Pana Macieja Srebro
Ministra Łączności

W sprawie rozszerzenia zasięgu odbioru programu regionalnego Telewizji Polskiej S.A. oddział w Krakowie poprzez zmianę lub przydzielenie nowych częstotliwości, instalację nowych nadajników lub zwiększenie mocy nadajników już działających.

W związku z nowym podziałem administracyjnym kraju TVP S.A. Oddział w Krakowie, Województwo Małopolskie wraz z samorządami powiatowymi i instytucjami społeczno – politycznymi podjęli starania o zwiększenie zasięgu programu regionalnego na cały obszar województwa.

Uzasadnieniem tych starań były liczne postulaty widzów, lokalnych władz, środowisk społecznych, politycznych i gospodarczych. Istotne znaczenie mają także zadania integrowania nowej jednostki administracyjnej, jaką jest województwo, powstałej w wyniku podziału administracyjnego oraz informowania społeczności województwa o działaniach samorządu i istotnych problemach regionu. Warto zaznaczyć, że według badań specjalistycznych, aż 80 % informacji czerpiemy właśnie z telewizji. Stąd taka waga przywiązywana jest do konieczności rozszerzenia zasięgu odbioru programu regionalnego publicznej telewizji na wszystkie powiaty województwa.

Zasięg programu regionalnego, emitowanego obecnie z nadajnika na Chorągwicy koło Wieliczki jest ograniczony przez niesprzyjającą dla propagacji fal radiowych IV/V pasma konfigurację terenu województwa małopolskiego. Od strony południowej południowo-wschodniej ograniczenie stanowi Beskid Wyspowy a od północy „lasy jędrzejowskie”. W grudniu 1997 r. uruchomiono nadajnik małej mocy w Zakopanem (Gubałówka).

Na zachód od Krakowa występują zakłócenia od czeskiej stacji Jasenik, pracującej na tym samym kanale (50). Od sierpnia 1996 r. trwa awaria systemu antenowego w RTCN – Chorągwica i wyłączona jest połowa systemu antenowego, co pogarsza jakość odbioru i ogranicza zasięg. Obiekt jest własnością Telekomunikacji Polskiej S.A.

Dla pokrycia województwa małopolskiego programem regionalnym przynajmniej w ok. 80 % niezbędne są dodatkowe nadajniki średniej mocy w: Tarnowie (góra św.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków, 01.09.2001 r.

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja do Ministra Zdrowia
w sprawie utworzenia Centrum Leczenia Chorób Klatki Piersiowej w Krakowie**

W Województwie Małopolskim wykonuje się obecnie około 1500 zabiegów torakochirurgicznych. Najważniejszym problemem jest nadal leczenie raka płuc. W skali całego kraju operuje się, obecnie, ok. 15% wszystkich świeżo wykrytych przypadków tego nowotworu. Chociaż w Małopolsce odsetek ten wyniósł w roku 2000 ok. 25% (tj. 350 resekcji na 1350 nowych zachorowań) jest nadal zdecydowanie niezadowolający. Problemem jest także radykalne, skojarzone leczenie raka płuc, czyli operacji poprzedzonej lub uzupełnionej radioterapią i chemioterapią. Sytuacja ta jest spowodowana w dużej części przeciążeniem Centrum Onkologii w Krakowie, które prowadząc szeroki zakres leczenia schorzeń nowotworowych, nie jest w stanie zaspokoić potrzeb w dziedzinie leczenia raka płuca. Z tych samych powodów wielu trudności przysparza leczenie paliatywne raka płuc z zastosowaniem radioterapii lub chemioterapii.

Powyższe przesłanki w pełni uzasadniają pilne przedstawienie projektu stworzenia w Szpitalu im. Jana Pawła II w Krakowie nowoczesnego **Centrum Leczenia Chorób Klatki Piersiowej**, w skład którego wchodziłaby **Klinika Torakochirurgii, Zakład Radioterapii Nowotworów, oraz Oddział Chemioterapii Nowotworów Klatki Piersiowej**. Wszechstronną, szybką diagnostykę przeprowadzalnoby w nowoczesnie wyposażonym, istniejącym już Centrum Szybkiej Diagnostyki tego szpitala.

Z punktu widzenia medycznego ale i ekonomicznego ważne jest, aby istniejącą diagnostykę wykorzystać jako wspólną dla wiodącej w skali Europy Kliniki Kardiochirurgii Prof. Antoniego Działkowiaka i tworzonego Centrum Leczenia Chorób Klatki Piersiowej. Umożliwiłoby to kompleksowe leczenie wszystkich nowotworów klatki piersiowej w jednym ośrodku, co byłoby korzystne dla chorych i sprzyjałoby uzyskiwaniu optymalnych wyników terapii. Można przewidywać że w Centrum wykonywanoby rocznie ok. 2000 zabiegów obejmujących cały zakres torakochirurgii, w tym około 500 resekcji płucnych z powodu raka. Realne byłoby także rozpoczęcie programu przeszczepów płuc.

Kolejnym argumentem przemawiającym za powołaniem Centrum Leczenia Chorób Klatki Piersiowej jest brak kliniki torakochirurgii w strukturach Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego, co negatywnie odbija się na kształceniu studentów, przede wszystkim zwalczania raka płuc – nowotworu zajmującego w Polsce pierwsze miejsce wśród zagrożeń życia u mężczyzn i drugiego u kobiet.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty zapytuję Pana Ministra, czy istnieje możliwość szybkiego powołania, z wykorzystaniem istniejącej infrastruktury, w szybkim tempie Centrum Leczenia Chorób Klatki Piersiowej w Krakowie.

Kazimierz Barczyk

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

**Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP**

**Interpelacja do Ministra Obrony Narodowej
w sprawie przedłużenia pasa startowego oraz zezwolenia na montaż systemu
wspomagania lądowania na terenie Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana
Pawła II Kraków – Balice Sp. z o.o.**

W 1993 roku Rada Miasta Krakowa podjęła uchwałę w sprawie rozwoju portu lotniczego Kraków – Balice i zawiązania spółki prawa handlowego z udziałem samorządów i innych zainteresowanych podmiotów, jako ówczesny przewodniczący Rady złożyłem pod nią podpis z nadzieją na szybką realizację tak ważnego przedsięwzięcia.

Dnia 5 lipca 1996 roku została zawiązana spółka „Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków – Balice” obejmując w zarząd część cywilną lotniska – około 24 ha spośród 426 ha powierzchni podległej dowództwu wojsk lotniczych.

Od tego czasu dzięki licznym inwestycjom, w tym także samorządowym, port w Balicach stał się drugim lotniskiem w kraju, obsługując połączenia z niemal wszystkimi krajami europejskimi oraz Ameryką Północną. Wyposażenie lotniska w sprzęt techniczny odpowiada wymogom i standardom światowym.

Niestety do dzisiaj na podkrakowskim lotnisku, pomimo nowoczesnej infrastruktury, nie mogą lądować największe samoloty, z powodu niewystarczającej długości pasa startowego. W tym celu Spółka zarządzająca lotniskiem oraz władze samorządowe Małopolski wyraziły gotowość pokrycia kosztów modernizacji pasa startowego ze swoich środków. Rozpoczęcie prac od kilku lat jest zablokowane brakiem zgody ze strony właściciela lotniska, którym jest Wojsko Polskie. Nową dolegliwą przeszkodą dla funkcjonowania i rozwoju lotniska jest niczym nieuzasadnione, a wręcz szkodliwe dla polskiego lotnictwa cywilnego veto Prezydenta wobec nowego prawa lotniczego, regulującego wiele istotnych kwestii.

Jednocześnie specyfika mikroklimatu charakteryzująca się częstymi i intensywnymi zamgleniami, wymusiła zakup nowoczesnego systemu naprowadzania i wspomagania lądowania przy ograniczonej widoczności (Instrument Landing System – ILS) – taki system został już dawno zakupiony i oczekuje w magazynach na pozwolenie montażu. Wymogiem jest zainstalowanie systemu w sąsiedztwie drogi startowej, w wypadku Balic jest to możliwe tylko na awaryjnym, trawiastym pasie startowym pozostającym pod zarządem Wojska Polskiego - na to zaś konieczna jest zgoda Ministerstwa Obrony Narodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: kiedy Ministerstwo Obrony Narodowej wyda zgodę w sprawie przekazania dodatkowych terenów przeznaczonych na wydłużenia drogi startowej Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków – Balice oraz zamontowania nowoczesnego systemu wspomagania lądowania?

Kraków, wrzesień 2001

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków, 30.08.2001

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja do Ministerstwa Gospodarki
w sprawie budowy Międzynarodowego Centrum Logistycznego –
Terminal w Wolbromiu**

Tranzyt towarów przewożonych Koleją Transsyberyjską przez Polskę do Europy Zachodniej jest wielką szansą rozwoju dla terenów, przez które będzie on przebiegał. Jako szybszy i tańszy jest znacznie lepszym rozwiązaniem niż transport morski. Jednym z proponowanych wariantów jest trasa biegnąca przez południe Polski, z wykorzystaniem istniejącego od 1979 roku tzw. „szerokiego toru”. Została ona wybudowana w standardzie rosyjskim torowiska – 1520,0 mm i miała służyć realizacji dostaw rudy żelaza z Ukrainy do kombinatu Huta Katowice oraz zabezpieczeniu transportu wojsk sowieckich na wypadek wojny Układu Warszawskiego z NATO. W zmienionych warunkach geopolitycznych Linia Hutniczo – Siarkowa (LHS) może zostać wykorzystana do realizacji celów ekonomicznych Polski.

W związku z tym w północno-zachodniej części Małopolski, w Wolbromiu pojawiła się inicjatywa uruchomienia terminalu kolejowego. Jej realizacji podjęło się prywatne przedsiębiorstwo. Pomysł zaangażowania w to przedsięwzięcie prywatnego kapitału jest dobry i przy problemach finansowych PKP, może okazać się korzystnym dla polskiej gospodarki. Przewidywany wzrost zatrudnienia na terenie gminy Wolbrom, po zrealizowaniu całości inwestycji wyniesie co najmniej pięćset osób.

Terminal przeładunkowy ma znaczenie regionalne dla Małopolski ale i makroregionalne dla Śląska a także Polski i Europy Zachodniej. Skutecznie wnioskowałem aby inwestycja Międzynarodowe Centrum Logistyczne – Terminal w Wolbromiu, została ujęta jako jedna z priorytetowych w Strategii Rozwoju Województwa Małopolskiego.

Istnieje pilna potrzeba podjęcia w tej kwestii zdecydowanych kroków przez polski rząd, gdyż jedna z przewidywanych, alternatywnych tras biegnie już przez Ukrainę i Słowację (posiada linię kolei szerokotorowej). Wstępnie też zostało podpisane porozumienie pomiędzy premierem Czech oraz ministrami komunikacji Rosji i Ukrainy o budowie połączenia kolejowego o rozstawie 1520 mm, przez Czechy i dalej na Zachód, z pominięciem Polski i stworzeniu w Bohuminie wielkiego centrum logistycznego oraz terminalu przeładunkowego. Taki terminal z powodzeniem mógłby funkcjonować w Polsce, przynosząc wymierne korzyści finansowe i polityczne dla naszego kraju. Na podkreślenie zasługuje fakt podjęcia prac nad uruchomieniem Międzynarodowego Centrum Logistycznego – Terminal w Wolbromiu, moim rodzinnym mieście, przez tamtejsze władze samorządowe oraz kapitał prywatny, który dysponuje już własnością o powierzchni 100 ha i projektem terminalu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z pytaniem: czy Rząd Rzeczypospolitej pilnie udzieli wsparcia ważnej inicjatywie dla interesów politycznych i gospodarczych Polski, jaką jest planowana budowa Międzynarodowego Centrum Logistycznego – Terminal w Wolbromiu, terminalu przeładunkowego na trasie tranzytowej do Europy Zachodniej?

Kazimierz Barczyk

POSEŁ NA SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
w sprawie przyspieszenia prac nad przepisami wykonawczymi do ustawy o drogach.**

W związku z apelami władz Krakowa i innych samorządów skupionych w Stowarzyszeniu Gmin i Powiatów Małopolski zwracam się z prośbą o przyspieszenie prac legislacyjnych nad przepisami wykonawczymi do ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach (Dz. U. z 2000 r. nr 71, poz. 838 z późniejszymi zmianami), delegację do wydania których stanowi art. 13 ust. 4 w brzmieniu „Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady wprowadzenia opłat, o których mowa w ust. 2 pkt. 2-5 i ust. 2a, oraz organ właściwy do ustalenia stawek opłat i organ właściwy do ich pobierania, z uwzględnieniem w szczególności kategorii pojazdów, czasu parkowania i organizacji ruchu lokalnego”.

Brak dotychczasowych uregulowań uniemożliwia np. podjęcie przez Miasto Kraków rozmów z inwestorem, który podjąłby się budowy tunelu pod Wzgórzem św. Bronisławy z własnych środków. Inwestycja ta ma znaczenie strategiczne dla Krakowa, bowiem istniejący system dróg jest niewystarczający, a możliwości jego rozbudowy - ograniczone. Budowa tunelu w tym miejscu stanowiłaby generalne rozwiązanie problemów komunikacyjnych w tej części miasta. Problem jest tym bardziej palący, iż pojawiła się duża szansa na pozyskanie inwestora strategicznego z zewnątrz, który koszty związane z budową (rzędu 300 mln złotych) mógłby zrekompensować sobie poborem opłat za przejazd przez wybudowany tunel, który jest w planach od czasów przedwojennych. Tunel ten jest konieczny dla rozładowania ruchu w zachodniej części miasta, odpowiedniego wykorzystania budowanego w tym miejscu mostu łączącego kampus UJ z dużą dzielnicą akademicką Krowodrza, a także z korzyścią dla turystów i tranzytu. Miasto wznosi obecnie ze swoich środków 3 mosty, nie stać jednak Krakowa, ani budżetu państwa na sfinansowanie bardzo kosztownego tunelu i zarazem odpowiedniego wykorzystania pożytków wynikających z budowy nowego mostu.

Prezydent Miasta Krakowa wystąpił dnia 21 grudnia 2000 r. do Pana Premiera oraz do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej o przyspieszenie prac legislacyjnych nad przepisami wykonawczymi. Z otrzymanej dnia 26 stycznia 2001 r. odpowiedzi wynika, że projekt stosownego rozporządzenia został przygotowany przez Generalną Dyрекcję Dróg Publicznych. Projekt ten spotkał się jednak z krytyką prasową jako próba obciążenia kierowców opłatami za przejazdy przez większość mostów. Z uzyskanych informacji wynika, że obecnie trwają prace zmierzające do ograniczenia zakresu przedmiotowego do szczególnych przypadków (np. tuneli) i dużych mostów.

Szybkie uregulowanie wyżej wymienionej sprawy spowoduje zlikwidowanie luki w obecnym systemie prawnym oraz przyczyni się do poprawy organizacji ruchu w wielu aglomeracjach, gdzie nie ma szerokiej możliwości zmian organizacji ruchu, budowy nowych tras, komercyjnych, wielopoziomowych parkingów w Krakowie, Małopolsce i Polsce.

Wobec powyższego zwracam się o odpowiedź na pytanie: czy i kiedy Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej przedłoży proponowany projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie nowych możliwości budowy tuneli i mostów

Kazimierz Barczyk

Kraków, 26.07.2001 r.

SEJMN

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków, dnia 19 listopada 1992 r.
Warszawa, dnia..... r.

Marszałek

Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 30 Regulaminu Sejmu RP,
my niżej podpisani posłowie wnosimy załączony projekt
ustawy o Przedsiębiorstwie Państwowym Szczególnej Użytecz-
ności Publicznej "Żupa Solna w Wieliczce - Pomnik Historii
Narodowej".

Do reprezentowania nas w pracach nad projektem
ustawy upoważniamy posła Kazimierza BARCZYKA.

Stanisław Bys - SLD *Jacek Mondulski - KPN*

Andrzej Różański - RDR

A. Inączyński - SLD

Henryk Jurek - KPN

Walther Rula - KPN

~~*Stanisław Hamalski*~~

Łowandowski - KPN

Artur Then

Piotr Czarnecki

Grzegorz

RDR

Zbigniew Skowroński

Jan - KPN

Marcel Muszyński

1992 "Wieliczka"

Justyna

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

Interpelacja do Ministra Edukacji Narodowej w sprawie utworzenia Podhalańskiej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Targu

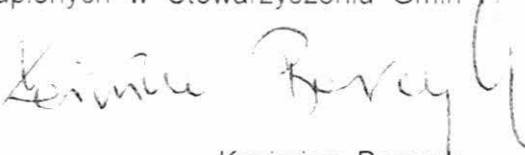
W październiku 1999 roku Sejmik Województwa Małopolskiego przedstawił Ministrowi Edukacji Narodowej kompletny wniosek w kwestii powołania na Podhalu Wyższej Szkoły Zawodowej. Zakładał on utworzenie nowej uczelni, w której kształcenie odbywałoby się w 8 specjalnościach, a wydziały znajdowałyby się w Nowym Targu, Rabce i Zakopanem. Należy podkreślić, że wsparcie i opiekę merytoryczną zadeklarowała większość krakowskich uczelni, m.in. Uniwersytet Jagielloński wraz z Collegium Medicum, Akademia Górniczo – Hutnicza, Politechnika Krakowska, Akademia Wychowania Fizycznego.

Podhalańska Uczelnia stanowi integralny element Strategii Rozwoju Województwa Małopolskiego. Cel A.1.3 „Rozwój szkolnictwa wyższego poza Krakowem w oparciu o środowisko naukowe Krakowa” zakłada wykształcenie lokalnej sieci szkół wyższych, co przyczyni się do wyrównania szans edukacyjnych młodzieży zamieszkałej w znacznej odległości od stolicy Małopolski. Szkoła w Nowym Targu, obok Oświęcimia, Tarnowa i Nowego Sącza, jest kwestią priorytetową w skali województwa.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społeczności lokalnej, samorządy Podhala oraz Województwo Małopolskie zadeklarowały znaczne wsparcie finansowe, prócz materialnego, logistycznego i merytorycznego, na rzecz powołania Szkoły Wyższej. Kwoty te opiewają łącznie na sumę 500 000 zł w roku 2001 i 850 000 zł w roku 2002. Ponadto gminy podhalańskie, co jest chlubnym wyjątkiem przy zabiegach o powołanie wyższych szkół zawodowych, zobowiązały się do samoopodatkowania na rzecz uczelni w wysokości 1 zł od mieszkańca. Nie czekając na decyzję, rozbudowano bazę dydaktyczną na potrzeby przyszłej uczelni (hala gimnastyczna, nowoczesne pomieszczenia dydaktyczne) za kwotę 2 mln zł.

Projekt utworzenia Podhalańskiej Wyższej Szkoły Zawodowej odpowiada potrzebom społecznym, gospodarczym a przede wszystkim edukacyjnym Podhala i południowej Małopolski. Biorąc pod uwagę nierównomierną dostępność szkół wyższych w Małopolsce, oraz obciążenie krakowskiego ośrodka akademickiego liczbą studiujących a także charakter usługowo – rolniczy Podhala, gdzie największym zainteresowanie wśród młodzieży uczącej się cieszy się szkolnictwo zawodowe i techniczne, tym ważniejsze jest stworzenie nowego ośrodka szkolnictwa wyższego w tym regionie. Pozwoli on odciążyć Kraków oraz zapewni odpowiednie kwalifikacje studiującym. Jednocześnie należy podkreślić, że wszelki specjalności proponowane w ramach uczelni są dostosowane do potrzeb lokalnego rynku pracy.*

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: czy rząd w najbliższym czasie podejmie decyzję w sprawie utworzenia Podhalańskiej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowy Targu, tak aby uruchomienie nowej uczelni możliwe było od najbliższego roku akademickiego – tj. od X 2001 roku – o co bardzo proszę w imieniu mieszkańców i samorządów skupionych w Stowarzyszeniu Gmin i Powiatów Małopolski.

Kazimierz Barczyk
Poseł na Sejm RP

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja
do Ministra Transportu w sprawie realizacji połączenia
budowanej przez miasto Kraków ulicy Nowotarskiej z obwodnicą - autostradą A4.**

Rada Miasta Krakowa w 1995 r. zaopiniowała lokalizację autostrady A4 jako obwodnicy przebiegającej zgodnie z ogólnym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Krakowa. Decyzję tę warunkowano jednak wymogiem zaktualizowania dokumentacji lokalizacyjnej m. in. poprzez wprowadzenie do niej węzła „Nowotarskiego” w ciąg ulicy Myślenickiej. W toku dalszych uzgodnień podjętych podczas spotkań także z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Transportu, ustalono szereg istotnych dla dalszego biegu sprawy szczegółów.

Realizacja połączenia węzła Nowotarskiego z autostradą A-4 jest przedsięwzięciem ważnym i koniecznym dla Krakowa. Trudności komunikacyjne związane z przeciążeniem ruchem, zwłaszcza na obszarze planowanego Zespołonego Węzła Zakopiańskiego, winny ulec rozładowaniu.

Inwestycja ta poprawi istniejącą, niekorzystną sytuację transportową w Krakowie, co będzie miało dodatni wpływ na sytuację zarówno okolicznych mieszkańców, jak i lokalnego ekosystemu. Ma ona szczególnie duże znaczenie dla mieszkańców przemysłowej dzielnicy Krakowa – Podgórze, którą zamieszkuje 250 tys. osób.

Realizacja węzła Nowotarskiego wraz z budową autostrady A-4 jest przedsięwzięciem niezwykle ważnym także w kontekście przebudowy podstawowego układu drogowego miasta. Południowe obejście autostradowe A-4 Opatkowice-Wielicka, którego częścią jest węzeł Nowotarski, kompleksowo rozwiąże problem komunikacyjny w południowej, prawobrzeżnej części Krakowa.

Istotnym argumentem na rzecz poprawy dostępności do wznoszonego Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach – przy osobistym wsparciu Ojca Świętego Jana Pawła II – jest dynamicznie rosnąca liczba pielgrzymów. Co roku do grobu świętej Faustyny przybywa ponad milion osób ze wszystkich kontynentów. Jest to najżywiej rozwijający się współcześnie kult na świecie. Szczególne nasilenie ruchu pielgrzymkowego następuje podczas Niedzieli Bożego Miłosierdzia – w tydzień po Wielkiej Nocy, gdy Sanktuarium odwiedza około 150 tys. wiernych, przede wszystkim z terenu Małopolski i Śląska. Środowiska samorządowe skupione w Stowarzyszeniu Gmin i Powiatów Małopolski udzielają poparcia inwestycji umożliwiającej m. in. dostęp do światowego centrum kultu religijnego i rozwijającej się turystyki pielgrzymkowej.

Należy nadmienić, iż planowana korekta i zmniejszenie zakresu robót przy realizacji węzła Wielickiego spowoduje również korektę budżetu tego przedsięwzięcia, co ograniczy wydatki i pozwoli na przesunięcie części środków na cele związane z węzłem Nowotarskim.

W związku z tym zwracam się Pana Ministra z zapytaniem: czy Rząd podejmie w najbliższym czasie decyzję o przeznaczonych powyższych środków resortowych lub z otwieranej obecnie linii kredytowej w Europejskim Banku Inwestycyjnym na zadania niezbędne dla realizacji planu budowy węzła Nowotarskiego.

Kazimierz Barczyk
Poseł na Sejm RP

Kraków, 19.04.2001

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja
do Ministra Gospodarki w sprawie likwidacji szkód górniczych
po wyrobiskach kopalni soli.**

Górnictwo soli jest jedną z najstarszych gałęzi przemysłu w Małopolsce i Polsce. Pierwsze żupy powstały w XIII wiek, np. kopalnia soli „Bochnia” powstała w roku 1248. Przez wieki pokłady soli były eksploatowane w zgodzie z istniejącymi warunkami ekosystemu. Jednak ostatnie kilkadziesiąt lat to rabunkowa polityka eksploatacji salin. Szczególne ich nasilenie przypada na lata 70- te. Dotyczy to przede wszystkim otworowych kopalni w okolicach Bochni.

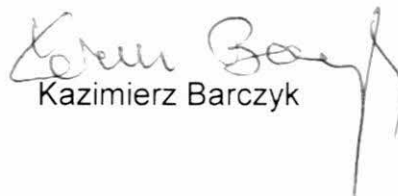
Eksploatacja złóż metodą otworową zakłada wiercenia dwóch dziur. Przez jedną z nich jest pompowana woda, natomiast przez drugą odbywa się odbiór solanki. Powstałe w ten sposób wyrobiska winny być zasypywane. Jednakże rabunkowa, nie biorąca pod uwagę potrzeb środowiska, polityka eksploatacji zasobów ziemi doprowadziła do powstania szeregu zapadliska. Niezasypywane wyrobiska ulegają dewastacji i powstawaniem szkód górniczych. Do chwili obecnej na powierzchni 26 hektarów powstało już 14 zapadlisk. Największe z nich to dół o objętości 150 tys. metrów sześciennych.

Likwidacja pozostałości po kopalniach ma trwać do roku 2004. Pieniądze na nią przeznaczone mają pochodzić z budżetu państwa oraz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Jednak w związku z powstawaniem nowych osuwisk termin ten może się wydłużyć. Wyżej wymienione szkody górnicze powstają w pobliżu domów, a intensywne opady atmosferyczne, z uwagi na budowę geologiczną, lokalizację kopalni na terasie rzeki Raby, mogą wpływać negatywnie na środowisko, powodując wzrost ilości odcieków z osuwisk, a w konsekwencji rozługowanie górotworu i w konsekwencji wycieki solanki do warstw przypowierzchniowych i do rzeki. Ze zwiększonymi opadami atmosferycznymi związana jest także możliwość wystąpienia zagrożenia osuwiskowego, co grozi dewastacją oraz zakłóceniami na pobliskiej drodze międzynarodowej nr 4 (E-22).

Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo otrzymało koncesję na bezzbiornikowe magazynowanie gazu w złożach soli kamiennej. Ponieważ do chwili obecnej nie poczyniono kroków niezbędnych do powstania podziemnego magazynu (wykonanie gazoszczelnych korków w szybach „Siedlec” i „Moszczenica”) PGNiG wystąpiło do Ministra Środowiska o wygaśnięcie koncesji, co nastąpiło z dniem 21.08.2001 r.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem, jakie kroki zamierza poczynić Ministerstwo Gospodarki na rzecz zapewnienia niezbędnych środków finansowych dla zabezpieczenia wyrobisk postkopalnianych przed powstawaniem zapadlisk oraz dla rekultywacji zdewastowanych terenów?

z yessie nacetu

Kazimierz Barczyk

Kraków 31.08.2001 r.

Kazimierz Barczyk

Warszawa, 21 stycznia 1992 r.

Szanowny Pan
Prof. dr Wiesław Chrzanowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

I n t e r p e l a c j a
do Ministra Finansów

Uczestnicząc w obradach Sejmiku Samorządowego województwa krakowskiego i Rady Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa miałem sposobność zaznajomienia się z trudnościami przed jakimi stają gminy województwa krakowskiego u progu 1992 r.

Są to trudności wynikające przede wszystkim z drastycznego załamania budżetu Państwa i z przyznania gminom znacznie zaniżonej subwencji ogólnej. Zaniżenie subwencji spowodować może zaprzepaszczenie dotychczasowego dorobku władz lokalnych i rodzi poważne obawy o dalszy los samorządów.

A oto cyfry:

Porównanie proponowanych na rok 1992 kwot subwencji ogólnej dla gmin woj. krakowskiego z subwencją, jaką gminy uzyskały z początkiem 1991 r. wskazuje, że subwencja na rok bieżący jest mniejsza w skali województwa o 75.593.863 tys. złotych.

Jednocześnie szacowane dochody gmin z tytułu udziału w dochodach stanowiących źródło zasilania budżetu państwa na 1992 r. są w porównaniu z dochodami z 1991 r. niższe w skali województwa o kwotę 268.615.045 tys. zł. W sumie stanowi to obniżenie dochodów gmin w województwie krakowskim o kwotę 344.208.908 tys. zł.

Zagrożenie dalszego spadku dochodu gmin stanowi projekt uznania wpływów z opłaty skarbowej jako dochodu Skarbu Państwa. Dotychczas opłaty skarbowe zasilały budżety gmin, a wpływy z tego tytułu to około 8% wpływów budżetów gmin - dzięki presji gmin wpływy te ostatnio poważnie wzrosły i uległy urealnieniu.

Przy ustalaniu subwencji ogólnej dla gmin Min. Finansów zawyżyło szacunkową wielkość dochodów własnych gmin, zaniżając jednocześnie szacunkową wielkość ich wydatków.

SKM
1992-01-24

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków, 30.08.2001

Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP

**Interpelacja do Ministerstwa Gospodarki
w sprawie budowy Międzynarodowego Centrum Logistycznego –
Terminal w Wolbromiu**

Tranzyt towarów przewożonych Koleją Transsyberyjską przez Polskę do Europy Zachodniej jest wielką szansą rozwoju dla terenów, przez które będzie on przebiegał. Jako szybszy i tańszy jest znacznie lepszym rozwiązaniem niż transport morski. Jednym z proponowanych wariantów jest trasa biegnąca przez południe Polski, z wykorzystaniem istniejącego od 1979 roku tzw. „szerokiego toru”. Została ona wybudowana w standardzie rosyjskim torowiska – 1520,0 mm i miała służyć realizacji dostaw rudy żelaza z Ukrainy do kombinatu Huta Katowice oraz zabezpieczeniu transportu wojsk sowieckich na wypadek wojny Układu Warszawskiego z NATO. W zmienionych warunkach geopolitycznych Linia Hutniczo – Siarkowa (LHS) może zostać wykorzystana do realizacji celów ekonomicznych Polski.

W związku z tym w północno-zachodniej części Małopolski, w Wolbromiu pojawiła się inicjatywa uruchomienia terminalu kolejowego. Jej realizacji podjęto się prywatne przedsiębiorstwo. Pomysł zaangażowania w to przedsięwzięcie prywatnego kapitału jest dobry i przy problemach finansowych PKP, może okazać się korzystnym dla polskiej gospodarki. Przewidywany wzrost zatrudnienia na terenie gminy Wolbrom, po zrealizowaniu całości inwestycji wyniesie co najmniej pięćset osób.

Terminal przeładunkowy ma znaczenie regionalne dla Małopolski ale i makroregionalne dla Śląska a także Polski i Europy Zachodniej. Skutecznie wnioskowałem aby inwestycja Międzynarodowe Centrum Logistyczne – Terminal w Wolbromiu, została ujęta jako jedna z priorytetowych w Strategii Rozwoju Województwa Małopolskiego.

Istnieje pilna potrzeba podjęcia w tej kwestii zdecydowanych kroków przez polski rząd, gdyż jedna z przewidywanych, alternatywnych tras biegnie już przez Ukrainę i Słowację (posiada linię kolei szerokotorowej). Wstępnie też zostało podpisane porozumienie pomiędzy premierem Czech oraz ministrami komunikacji Rosji i Ukrainy o budowie połączenia kolejowego o rozstawie 1520 mm, przez Czechy i dalej na Zachód, z pominięciem Polski i stworzeniu w Bohuminie wielkiego centrum logistycznego oraz terminalu przeładunkowego. Taki terminal z powodzeniem mógłby funkcjonować w Polsce, przynosząc wymierne korzyści finansowe i polityczne dla naszego kraju. Na podkreślenie zasługuje fakt podjęcia prac nad uruchomieniem Międzynarodowego Centrum Logistycznego – Terminal w Wolbromiu, moim rodzinnym mieście, przez tamtejsze władze samorządowe oraz kapitał prywatny, który dysponuje już własnością o powierzchni 100 ha i projektem terminalu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z pytaniem: czy Rząd Rzeczypospolitej pilnie udzieli wsparcia ważnej inicjatywie dla interesów politycznych i gospodarczych Polski, jaką jest planowana budowa Międzynarodowego Centrum Logistycznego – Terminal w Wolbromiu, terminalu przeładunkowego na trasie tranzytowej do Europy Zachodniej?

Kazimierz Barczyk

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

*Szanowny Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu RP*

**Interpelacja do Ministra Obrony Narodowej
w sprawie przedłużenia pasa startowego oraz zezwolenia na montaż systemu
wspomagania lądowania na terenie Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana
Pawła II Kraków – Balice Sp. z o.o.**

W 1993 roku Rada Miasta Krakowa podjęła uchwałę w sprawie rozwoju portu lotniczego Kraków – Balice i zawiązania spółki prawa handlowego z udziałem samorządów i innych zainteresowanych podmiotów, jako ówczesny przewodniczący Rady złożyłem pod nią podpis z nadzieją na szybką realizację tak ważnego przedsięwzięcia.

Dnia 5 lipca 1996 roku została zawiązana spółka „Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków – Balice” obejmując w zarząd część cywilną lotniska – około 24 ha spośród 426 ha powierzchni podległej dowództwu wojsk lotniczych.

Od tego czasu dzięki licznym inwestycjom, w tym także samorządowym, port w Balicach stał się drugim lotniskiem w kraju, obsługując połączenia z niemal wszystkimi krajami europejskimi oraz Ameryką Północną. Wyposażenie lotniska w sprzęt techniczny odpowiada wymogom i standardom światowym.

Niestety do dzisiaj na podkrakowskim lotnisku, pomimo nowoczesnej infrastruktury, nie mogą lądować największe samoloty, z powodu niewystarczającej długości pasa startowego. W tym celu Spółka zarządzająca lotniskiem oraz władze samorządowe Małopolski wyraziły gotowość pokrycia kosztów modernizacji pasa startowego ze swoich środków. Rozpoczęcie prac od kilku lat jest zablokowane brakiem zgody ze strony właściciela lotniska, którym jest Wojsko Polskie. Nową dolegliwą przeszkodą dla funkcjonowania i rozwoju lotniska jest niczym nieuzasadnione, a wręcz szkodliwe dla polskiego lotnictwa cywilnego veto Prezydenta wobec nowego prawa lotniczego, regulującego wiele istotnych kwestii.

Jednocześnie specyfika mikroklimatu charakteryzująca się częstymi i intensywnymi zamgleniami, wymusiła zakup nowoczesnego systemu naprowadzania i wspomagania lądowania przy ograniczonej widoczności (Instrument Landing System – ILS) – taki system został już dawno zakupiony i oczekuje w magazynach na pozwolenie montażu. Wymogiem jest zainstalowanie systemu w sąsiedztwie drogi startowej, w wypadku Balic jest to możliwe tylko na awaryjnym, trawiastym pasie startowym pozostającym pod zarządem Wojska Polskiego - na to zaś konieczna jest zgoda Ministerstwa Obrony Narodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: kiedy Ministerstwo Obrony Narodowej wyda zgodę w sprawie przekazania dodatkowych terenów przeznaczonych na wydłużenia drogi startowej Międzynarodowego Portu Lotniczego im. Jana Pawła II Kraków – Balice oraz zamontowania nowoczesnego systemu wspomagania lądowania?

Kraków, wrzesień 2001

SEJMN

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

I kadencja

Warszawa, dnia 15 stycznia 1992 r.

Marszałek Sejmu RP
 Prof. Wiesław CHRZANOWSKI
w miejscu

Na podstawie art. 33 pkt 1 Tymczasowego Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej my podpisani posłowie wnosimy załączony projekt Ustawy o Komisji Kodyfikacyjnej.

Do reprezentowania w pracach nad tym projektem upoważniamy posła Kazimierza Barczyka.

Janusz Chojński - ZC

Andrzej Anna - PC

Paweł Kollanicki - PC

Piotr Mójcik - PC

Mikolaj Lenczowski - LPR

Zbigniew Skowronski - LPR

Tadeusz Ostrowski - PC

Mieczysław Góral - niezależny

Stanisław Dobosz - ZC

Jerzy Rychter - ZC

Andrzej Kozłowski - PC

Jan Majewski - PSL

Andrzej Kozłowski - PC

Krzysztof Baran - PC

Edward Piasecki - PSL

Stanisław Dobosz - ZC

Prof. Dr. Henryk Baran - ZC

Jan Baran - KLD

Edmund Kozłowski - PC

Cz. Kozłowski

Waldemar Keli - KLD

Andrzej Keli - KLD

Krzysztof Baran - PC

Krzysztof Baran - PC

1992-01-24

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI

MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Interpelacja Poselska do Ministra Łączności

Działając w oparciu o wyrażane stanowiska w Radzie Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa, województwa krakowskiego, Sejmiku Samorządowym woj. krakowskiego oraz Stowarzyszenia Gmin Małopolski, wnoszę o podjęcie natychmiastowych rozstrzygnięć w sprawach dotyczących modernizacji i rozbudowy krakowskiego węzła telekomunikacyjnego.

Dotychczasowa polityka resortu prowadzona wobec Krakowa i województwa charakteryzowała się daleko idącą nieskutecznością działania. Dlatego też, władze samorządowe już w roku 1990 podjęły rozmowy z ówczesną Dyрекcją Wojewódzka P.P.T. i T oraz firmami zagranicznymi, celem realizacji inwestycji telekomunikacyjnych. W efekcie prowadzonych działań opracowano koncepcję techniczną I etapu modernizacji zapewniającą uzyskanie 108 tys. numerów w centralach cyfrowych dla Krakowa i województwa.

SEKRETARIAT
WICEMARSZAŁKA SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13.02.92 v

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków, dnia 19 czerwca 1992 r.

Szanowny Pan
Prof. Wiesław CHRZANOWSKI

Marszałek
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Interpelacja do Prezesa Rady Ministrów w sprawie podjęcia działań zmierzających do likwidacji monopolu przedsiębiorstw powołanych do dostarczania energii elektrycznej, ciepłej lub paliw gazowych.

1. Mając na uwadze, że reforma gospodarcza i administracyjna Państwa wprowadziła inne niż tylko budżet Państwa źródła finansowania inwestycji lokalnych, w szczególności budżety gmin i środki ludności, należy uznać za społecznie niesprawiedliwe i krzywdzące dla podmiotów inwestujących przyjęcie praktyki bezpłatnego przekazywania zbudowanych sieci lub odcinków sieci służących do dostarczania energii lub paliw gazowych przedsiębiorstwom powołanym do dostarczania energii lub paliw gazowych.
2. Proponuję rozwiązanie problemu własności budowlanych sieci i rozliczenie poniesionych kosztów w oparciu o cywilno-prawne zasady przy zastosowaniu jednego z niżej podanych sposobów:
 - wykupywanie przez przedsiębiorstwa powołane do dostarczania energii elektrycznej, ciepłej lub paliw gazowych, zbudowanych sieci i ich odcinków ze środków budżetowych gmin, a także ze środków ludności,
 - spłacanie przez przedsiębiorstwa kosztów budowy sieci lub ich odcinków w formie kredytów średnio i krótkoterminowych,
 - tworzenie spółek gmin z tymi przedsiębiorstwami w celu wspólnej eksploatacji zbudowanych sieci, które pozostają ich własnością lub odcinków sieci, które zostaną wniesione do spółek jako udziały gmin.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan
Prof. Wiesław Chrzanowski
Marszałek Sejmu RP

Zapytanie poselskie
do Ministra Finansów

w sprawie zmiany przepisów poboru i uiszczania opłaty skarbowej.

Z zarządzenia Ministra Finansów z 21 lipca 1989 roku wynika, że opłatę skarbową od zezwoleń uiszcza się gotówką, jeżeli wysokość należnej opłaty przekracza 100.000 zł, w kasie Urzędu Skarbowego lub na rachunek bankowy właściwego Urzędu Skarbowego.

Wprowadzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 26.VI. 1992 r. wyższe stawki opłaty skarbowej sięgają kwot wieluset tysięcy zł np. opłata:

- za wydanie pozwolenia na budowę domu letniskowego 600.000
- budynku mieszkalno-pensjonatowego za każdy m² powierzchni użytkowej 6.000 zł, a nie więcej jak 4 miliony,
- innego budynku lub innej budowli 100.000 zł,
- od zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w zależności od miejsca sprzedaży do 800.000 zł, a nawet przy sprzedaży napojów alkoholowych powyżej 18% alkoholu do 1.600.000 złotych.

Opłaty te, jak zaznaczono na wstępie, płacone są gotówką w kasach Urzędów Skarbowych lub na konto bankowe za dodatkową opłatą.

Dotychczasowe rozwiązanie prawne zmusza obywateli ubiegających się o w/w zezwolenia do przemieszczania się do budynków Urzędów Skarbowych niekiedy znacznie odległych od siebie.

Powoduje to dodatkową stratę czasu oraz naraża petentów na dodatkowe koszty związane z przemieszczeniem się.

Będzie to bez wątpienia stwarzać scysje i zdenerwowanie na styku petent - Urząd.

1992-08-01
Eduard

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
prof.dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Interpelacja poselska do Ministra Finansów

Na podstawie uchwały 268 Rady Ministrów z 1982r. - umowy zawarte między spółdzielniami budownictwa mieszkaniowego a óczesnymi terenowymi organami administracji państwowej stopnia państwowego - zapewniały finansowanie infrastruktury technicznej terenów dla osiedli mieszkaniowych - z budżetu centralnego.

W świetle jednej z możliwych interpretacji przepisów wprowadzających ustawę o samorządzie terytorialnym - oznacza to kolejne przeniesienie obowiązków Państwa w całości na gminy, których odpowiedzialność stale się powiększa, a możliwości finansowe - systematycznie ogranicza.

Działając w oparciu o uchwałę Walnego Zebrania Stowarzyszenia Gmin Małopolski, liczne uwagi ze strony przedstawicieli Sejmiku Samorządowego Województwa Krakowskiego oraz doświadczenia dwuletniej działalności Rady Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa - zwracam się do Ministra Finansów o podjęcie prac zmierzających do złagodzenia niekorzystnej dla gmin polityki finansowej.

W tej sytuacji wnoszę o:

- rozważenie uchylenia uchwały nr 268 Rady Ministrów z 1982r.
- potraktowania wszystkich zadłużeń gmin z lat 1990 - 1992 z tytułu tej uchwały w sposób analogiczny jak zobowiązań wojewodów - jeśli wprowadzi się zasadę oddłużania przedsiębiorstw państwowych i organów administracji rządowej.

Kazimierz BARCZYK

Kraków, dnia 30 marca 1992r.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

*Szanowny Pan
prof. Wiesław CHRZANOWSKI*

*Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej*

I N T E R P E L A C J A

do Prezesa Rady Ministrów w sprawie polityki finansowej wobec gmin na przykładzie nowej ordynacji pocztowej.

Nowa ordynacja pocztowa odebrała gminom ulgi w zakresie świadczenia usług pocztowych, polegających na zwolnieniu od "opłat dodatkowych" za tzw. "potwierdzenie odbioru" przesyłek rejestrowanych. W praktyce oznacza to, że gminy uzyskają zwrotne potwierdzenie odbioru jedynie w przypadku nadania przesyłki poleconej lub listu wartościowego, co wiąże się ze znacznym podniesieniem kosztów.

Decyzje wydawane przez organy gminy muszą być doręczane stronom za zwrotnym potwierdzeniem odbioru i jest to wymóg wynikający z kodeksu postępowania administracyjnego.

do druku nr 198

Przedstawiony Wysokiej Izbie projekt ustawy konstytucyjnej wydaje się potrzebnym, rozsądnym kompromisem, umożliwiającym podjęcie zasadniczych prac nad projektem nowej Ustawy Zasadniczej. Przystępując do przygotowania projektu Konstytucji III Rzeczypospolitej, trzeba było sięgnąć do szczególnego trybu, który został zawarty w normach omawianej dziś ustawy.

Dlatego też zasadnym stało się powierzenie misji opracowania nowego ładu konstytucyjnego Zgromadzeniu Narodowemu, specjalnie wykreowanej Komisji Konstytucyjnej a także wprowadzenie obligatoryjnego zatwierdzenia Ustawy Zasadniczej poprzez wyrażoną w referendum wolę suwerena.

Odnosząc się do przedstawionego nam tekst warto Jednak zastanowić się przez chwilę nad możliwymi a użytecznymi jak się wydaje korektami.

Sprawozdanie Komisji Ustawodawczej zawiera także obszerną listę poprawek mniejszości. Niektóre z nich zasługują na uwagę a ich wprowadzenie może korzystnie wpłynąć na przyszłe funkcjonowanie ustawy.

W art.4 ust 3, art.6 ust 3 oraz konsekwentnie w art.7 ust.3 należałoby wprowadzić proponowany we wnioskach mniejszości wariant II, ustalający wymóg kwalifikowanej większości na poziomie 3/5. Uzyskujemy tą drogą wyraźną, kwalifikowaną większość, odmienną niż wymagana przy ustawodawstwie zwykłym, obniżając jednocześnie barierę, której pokonanie mogłoby przy obecnym rozczłonkowaniu obu izb naszego parlamentu okazać się trudne do pokonania. Warto także przypomnieć, iż np. art 125 Konstytucji z 17 marca 1921 roku, opisujący tryb zmian i rewizji tejże ustawy zasadniczej, przyjmował taką właśnie większość dla potrzeb generalnej rewizji konstytucji.

W art.1 zbędnym wydaje się określenie, pojawiające się w ust.2 nakazujące zwołanie Zgromadzenia Narodowego " w porozumieniu z Marszałkiem Senatu". Jest to formuła zbyt nieostra, a w zasadzie zbędna, jako, że czynności prowadzące do zwołania Zgromadzenia Narodowego będą w naturalny sposób wymagały uzgodnień między organami obu izb.

W art.8 należałoby natomiast zaproponować skrócenie czasu przeznaczonego na przeprowadzenie referendum do 3 miesięcy. Jest to jak się wydaje okres wystarczający dla pełnej prezentacji przedstawianego pod osąd obywateli projektu.

POSEŁ na SEJMN
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 23.I.1992 r.

Kazimierz Barczyk

Szanowny Pan

Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI

Marszałek Sejmu RP

Pozwalam sobie przedłożyć wstępne uwagi dotyczące Ustawy o radiofonii i telewizji. Spostrzeżenia te sformułowałem w związku z negatywnym wynikiem prac Komisji sejmowych i zaistniała obecnie sytuacja.

Zagmatwana, rodząca liczne konflikty sytuacja w sferze radiofonii i telewizji wymaga dokonania szybkich rozstrzygnięć. Coraz pilniejsze wydaje się przy tym przeprowadzenie zmian w anachronicznych regulacjach prawnych, całkowicie niedostosowanych do potrzeb nowoczesnych mediów, zdolnych do rzetelnego, nieskrępowanego przekazywania informacji. Mimo to ciąży na Sejmie szczególna odpowiedzialność za jakość tworzonego prawa, nie tylko rzecz jasna regulującego tę materię. Nie można więc powodując się, słusznymi zresztą opiniami i apelami, płynącymi w znacznej części ze środowisk dziennikarskich, przedkładać najbardziej nawet naglących terminów, ponad wartość tworzonego obecnie prawa, zwłaszcza, iż winno ono na trwałe ukształtować zasady funkcjonowania środków masowego przekazu.

Odnosząc się z uwagą do szczegółowego uzasadnienia wniosku Pana Prezydenta o ponowne rozpatrzenie Ustawy "o radiofonii i telewizji" przyznać należy, że zdecydowana większość zawartych w nim uwag jest zasadnych. Oznacza to oczywiście, iż aby zadośćuczynić dbałości o jakość nowej ustawy należałoby dokonać bardzo głębokich zmian w jej treści. Poza tym "kadłubowa" ustawa tworzona w pośpiechu, pomijająca całkowicie kwestie radiofonii i telewizji publicznej zbyt mocno rozmijało się z potrzebami chwili. Przyjęcie jednak weta Prezydenta skłania do krytycznej oceny projektu zgłoszonego dnia 4 stycznia 1992 (druk nr 50) przez grupę posłów. Projekt ten, z niewielkimi i w istocie nieznaczącymi poprawkami jest powrotem do pierwotnej wersji Ustawy "o radiofonii i telewizji", która w tym kształcie rozpatrywana była przez Sejm poprzedniej kadencji we wrześniu 1991 roku. Jakkolwiek projekt wówczas zgłoszony proponował nowe ukształtowanie nie tylko ładu w eterze, z uwzględnieniem interesów nadawców niepublicznych, a także interesy radiofonii publicznej i takiejże telewizji, to zawetowany przez Prezydenta projekt (uchwalony 19.10.1991) był w istocie "kadłubowy" i stanowił jedynie zespół fragmentów "dużej" ustawy, która przestała istnieć wskutek pata ustawodawczego..

Reasumując, przyjmując zastrzeżenia prezydenckie dotyczące małej ustawy "kadłubowej", odnieść je należy bezpośrednio do projektu zgłoszonego 4 stycznia 1992 (projekt Posła Markiewicza). Rodzi się w tych okolicznościach zasadne pytanie, czy wprowadzenie odpowiednich poprawek nie powinno być połączone z tworzeniem nowego aktu, uwzględniającego możliwie wiele sugestii i doświadczeń z poprzednich lat.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kazimierz Barczyk

Kraków, dnia 19 grudnia 1991 r.

Szanowny Pan
Prof.dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu RP

I N T E R P E L A C J A P O S E L S K A

do Ministra Przemysłu i Handlu

W oparciu o ustawę o samorządzie terytorialnym z dnia 8 marca 1990 roku określającą zadania własne gminy o charakterze obliqatoryjnym dotyczące m.in. zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty mieszkańców w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą /Art.7 ust.1 pkt 3/ oraz ustawę przepisy wprowadzającą ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych z dnia 10 maja 1990 r. określającą zasady nabycia przez gminę mienia państwowego jeżeli jest ono związane z realizacją jej zadań /Art.5 ust.4/, PREZYDENT MIASTA KRAKOWA zwrócił się w dniu 30 lipca 1990 r. do Ministra Przemysłu i Handlu z wnioskiem o skomunalizowanie na rzecz gminy Kraków istniejącej na jej terenie Elektrociepłowni KRAKÓW-ŁĘG.

Elektrociepłownia ta realizowana w wyniku starań władz Miasta od roku 1968 spełnia podstawowe zadanie, którym jest zaopatrzenie Krakowa w energię ciepłą. Produkcja energii elektrycznej w tym źródle jest sprawą drugorzędną, a jej wytwarzanie ma jedynie aspekt ekonomiczny, racjonalizujący proces wykorzystania paliw, kojarzący wytwarzanie obu rodzajów energii.

Z efektów tego skojarzonego wytwarzania energii nie korzysta jednak Miasto Kraków i budżet Samorządu, który również nie posiada żadnego wpływu na sposób eksploatacji źródła, mimo że cały ciężar związany z jego uciążliwością dla środowiska jest ciężarem władz samorządowych.

Na wystąpienie Prezydenta Miasta z dnia 30 lipca 1990 r. wpłynęła odpowiedź z Departamentu Gospodarki Energetycznej i Paliwowej i Ministerstwa Przemysłu z dnia 21 sierpnia 1990 r. informująca, że załatwienie tej sprawy może nastąpić po wydaniu przez

POSEŁ na SEJMN
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 23.I.1992 r.

Kazimierz Barczyk

Szanowny Pan

Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI

Marszałek Sejmu RP

Pozwalam sobie przedłożyć wstępne uwagi dotyczące Ustawy o radiofonii i telewizji. Spostrzeżenia te sformułowałem w związku z negatywnym wynikiem prac Komisji sejmowych i zaistniała obecnie sytuacja.

Zagmatwana, rodząca liczne konflikty sytuacja w sferze radiofonii i telewizji wymaga dokonania szybkich rozstrzygnięć. Coraz pilniejsze wydaje się przy tym przeprowadzenie zmian w anachronicznych regulacjach prawnych, całkowicie niedostosowanych do potrzeb nowoczesnych mediów, zdolnych do rzetelnego, nieskrępowanego przekazywania informacji. Mimo to ciąży na Sejmie szczególna odpowiedzialność za jakość tworzonego prawa, nie tylko rzecz jasna regulującego tę materię. Nie można więc powodując się, słusznymi zresztą opiniami i apelami, płynącymi w znacznej części ze środowisk dziennikarskich, przedkładać najbardziej nawet naglających terminów, ponad wartość tworzonego obecnie prawa, zwłaszcza, iż winno ono na trwałe ukształtować zasady funkcjonowania środków masowego przekazu.

Odnosząc się z uwagą do szczegółowego uzasadnienia wniosku Pana Prezydenta o ponowne rozpatrzenie Ustawy "o radiofonii i telewizji" przyznać należy, że zdecydowana większość zawartych w nim uwag jest zasadnych. Oznacza to oczywiście, iż aby zadośćuczynić dbałości o jakość nowej ustawy należałoby dokonać bardzo głębokich zmian w jej treści. Poza tym "kadłubowa" ustawa tworzona w pośpiechu, pomijająca całkowicie kwestie radiofonii i telewizji publicznej zbyt mocno rozmijało się z potrzebami chwili. Przyjęcie jednak weta Prezydenta skłania do krytycznej oceny projektu zgłoszonego dnia 4 stycznia 1992 (druk nr 50) przez grupę posłów. Projekt ten, z niewielkimi i w istocie nieznaczącymi poprawkami jest powrotem do pierwotnej wersji Ustawy "o radiofonii i telewizji", która w tym kształcie rozpatrywana była przez Sejm poprzedniej kadencji we wrześniu 1991 roku. Jakkolwiek projekt wówczas zgłoszony proponował nowe ukształtowanie nie tylko ładu w eterze, z uwzględnieniem interesów nadawców niepublicznych, a także interesy radiofonii publicznej i takiejże telewizji, to zawetowany przez Prezydenta projekt (uchwalony 19.10.1991) był w istocie "kadłubowy" i stanowił jedynie zespół fragmentów "dużej" ustawy, która przestała istnieć wskutek pata ustawodawczego.

Reasumując, przyjmując zastrzeżenia prezydenckie dotyczące małej ustawy "kadłubowej", odnieść je należy bezpośrednio do projektu zgłoszonego 4 stycznia 1992 (projekt Posła Markiewicza). Rodzi się w tych okolicznościach zasadne pytanie, czy wprowadzenie odpowiednich poprawek nie powinno być połączone z tworzeniem nowego aktu, uwzględniającego możliwie wiele sugestii i doświadczeń z poprzednich lat.

SLM
1992-01-24

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków, dnia 28 stycznia 1992 r.

Kazimierz Barczyk
I kadencja

Szanowny Pan
Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu RP

SEKRETARIAT
WICEMARSZAŁKA SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
30.01.92v

Z a p y t a n i e p o s e l s k i e
do Ministra Finansów

W trosce o dobro wszystkich zażytków porozerzucanych po terytorium całej Polski zwracam się o potwierdzenie prawidłowości interpretacji niektórych przepisów Ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych /Dz.U. Nr 80, poz.350/.

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych stwarza możliwość przeznaczania przez osoby fizyczne uzyskiwanych dochodów na określone ustawowo cele, dzięki czemu nie podlegają one opodatkowaniu. Art. 26 ust.1 pkt 1 stanowi, że : "... podstawę obliczenia podatku, z zastrzeżeniem art. 28, 29, 30 i 41 ust.3 stanowi dochód ustalony zgodnie z art.9, art.24 lub art.25 po odliczeniu kwot :

1/ darowizn na cele ... kulturalne, ... ochrony środowiska,

Art. 23 pkt 3 i 6 stanowi natomiast, że "... nie uważa się za koszty przychodów :

... 3/ odnośców i wpłat na różnego rodzaju fundusze, ...

... 6/ darowizn i ofiar wszelkiego rodzaju".

Na tle wymienionych przepisów nasuwają się następujące zapytania :

1/ Czy terminy "cele kulturalne" i "cele ochrony środowiska" zawierają w sobie także cele ochrony zażytków ?

2/ Czy mówiąc o "odnoścach i wpłatach na różnego rodzaju fundusze" można przyjąć, że obejmują one także wszelkie fundusze ochrony zażytków, w tym również Narodowy Fundusz Rewaloryzacji Zabytków Krakowa ?

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Zapytanie poselskie

Do Ministra Finansów jako reprezentanta Skarbu Państwa.

W dniu 8.04.1992 r. weszła w życie ustawa z dnia 14.02.1992 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe i niektórych innych ustaw /Dz.U.nr 20, poz.78/.

Do dnia wejścia w życie cytowanej nowelizacji w ustawie - Prawo bankowe nie było jednoznacznego przepisu stanowiącego, że w przypadku przekształcenia banku państwowego w spółkę akcyjną przekształcony bank zachowuje uprawnienia banku państwowego dotyczące m.in. gwarancji Skarbu Państwa z tytułu zgromadzonych w tym banku wkładów oszczędnościowych.

Nowe, wprowadzone powołaną nowelizacją, brzmienie art.86 ustawy w sposób jednoznaczny precyzuje, że przekształcenie banku państwowego w spółkę akcyjną nie powoduje zmian w zakresie uprawnień i obowiązków wynikających z art.49 prawa bankowego /tj.gwarancji Skarbu Państwa/.

Z uwagi na fakt, że przed wejściem w życie omawianej zmiany spośród 12 banków państwowych 9 uległo przekształceniu w spółki akcyjne, zgodnie z literalną wykładnią przepisów tylko pozostałe 3, paradoksalnie chyba najsłabsze banki zachowały gwarancje Skarbu Państwa z tytułu zgromadzonych w nich wkładów oszczędnościowych.

Problem uległ zaostreniu w związku z opublikowaniem w Rzeczypospolitej z dnia 12.05.1992 r. wypowiedzi Pana Dyrektora Biura Prawnego NBP dr Ryszarda Tupina zgodnie, z którą banki państwowe przekształcone w 1991 r. w jednostkowe Spółki Akcyjne Skarbu Państwa nie posiadają gwarancji wkładów oszczędnościowych.

Mając na uwadze zapytania ze strony wyborców czy Skarb Państwa przestał gwarantować bezpieczeństwo ich wkładów zgromadzonych w przekształconych bankach państwowych proszę o udzielenie odpowiedzi.

Gdyby odpowiedź miała brzmieć negatywnie wnoszę o pilną nowelizację Prawa bankowego w tym zakresie.

1992-04-11
Ellus

Barczyk

I N T E R P E L A C J A

do Prezesa Rady Ministrów i Ministra Edukacji Narodowej

W ostatnich dniach nasilają się w naszym Kraju strajki i protesty. Przystąpiły do nich placówki oświatowe, szkoły wyższe i służba zdrowia. Zapowiadane jest wzmaganie tych akcji.

Szkoły, uczelnie i służba medyczna bardzo rzadko sięgają po broń strajkową. Zawsze też są to decyzje trudne i dramatyczne. Pracę traktuje się tam bowiem jako posłannictwo, pełnione - mimo dotkliwych nieraz niedostatków - w poczuciu konieczności służby społecznej. Czynny protest podejmowany jest więc jako ostateczny środek walki, przede wszystkim o możliwość skutecznego wykonywania zawodu. Jeśli więc do strajku przystępują nauczyciele i lekarze, wykładowcy i studenci - jest to wołanie, które przez rządzących Krajem musi być słyszane jako głośny sygnał ostrzegawczy.

Postępujący kryzys finansów publicznych i drastyczne - w rezultacie - zmniejszenie nakładów na oświatę, naukę i leczenie, doprowadziło te podstawowe dziedziny życia społecznego na skraj zapaści. Stwarza to realną groźbę degradacji biologicznej, kulturalnej i cywilizacyjnej, której skutki godzić będą w podstawy bytowania kolejnych pokoleń Polaków. Już dziś poziom opieki zdrowotnej oraz zakres i zasięg kształcenia, a także poziom nakładów na naukę - stawiają nas w rzędzie pariasów Europy.

Spółeczeństwo dostrzega, iż oszczędności w budżecie Państwa - rujnowanym nadużyciami finansowymi i korupcją, niedostatkami praw i niesprawnością władz wykonawczych - czynione są tak, iż "...rozumu u nas nie staje, a i zdrowie poczyną szwankować...". Od odpowiedzialności za to nie może uchylić się nikt, kto dziś bierze udział w rządzeniu Krajem. Potrzebne są już nie, wymierzone w przyszłość, plany gruntownej przebudowy edukacji, nauki i opieki zdrowotnej lecz pilne i śmiałe działania, które pozwolą przynajmniej ograniczyć skutki dojrzewającego dramatu.

W dniu 5. maja podjęła strajk Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie - szkoła wielka i bardzo zasłużona. Na zproszenie tamtejszej organizacji NZS wziąłem udział w spotkaniu, którego uczestnikami byli studenci wraz z przedstawicielami Uczelnianej

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

240792
SEKRETARIAT
WICEMARSZAŁKA SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Marszałek Sejmu RP
Prof. dr Wiesław Chrzanowski

INTERPELACJA

do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
oraz Ministra Ochrony Środowiska
w sprawie utrzymania kolejowych przewozów pasażerskich
na liniach regionalnych Małopolski

1. Jakie działania podejmie Minister Transportu i Minister Ochrony Środowiska dla utrzymania kolejowych przewozów pasażerskich na liniach regionalnych Małopolski, uznanych przez PKP za nierentowne.

PKP zamierzają od 1.09.1992 r. zawiesić ruch pasażerski na 5 liniach o łącznej długości 336 km na obszarze Polski południowo-wschodniej.

Stać się to ma w regionach podgórskich, dla których turystyka jest często jedynym polem aktywności zawodowej miejscowej ludności. Kolej bywa jedyną możliwością dojazdu do szkół i zakładów pracy.

Na terenach tych sieć dróg publicznych jest słabo rozbudowana, a proekologiczny charakter przewozów kolejowych jest oczywisty. Stowarzyszenie Gmin Małopolski stanowczo sprzeciwiło się tym zamiarom, podobnie jak grupa posłów podpisanych z tego powodu pod tą interpelacją.

2. Jakie są działania Rządu dla poprawy sytuacji finansowej PKP, a w szczególności w związku z nieterminowym przekazywaniem przyznanych środków budżetowych oraz rosnącymi zatorami płatniczymi.

Środki budżetowe dla PKP na 1992 r. to 5 bln 350 mld zł, z których do tej pory przedsiębiorstwo otrzymało ok. 20%. Zadłużenie klientów, głównie dużych przedsiębiorstw państwowych wobec PKP osiągnęło wielkość 1 biliona zł. Oczywiście jest, że problem zatorów płatniczych musi być rozumiany szerzej, jako dotyczący całej gospodarki.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Pan prof. Wiesław Chrzanowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

I N T E R P E L A C J A

do Pani Prezes Rady Ministrów w sprawie załamania proekologicznej polityki Państwa.

W związku z postanowieniami Rozporządzenia RM z 14.X.1992 stwierdzam, iż podważona została wiarygodność proekologicznej polityki Państwa.

Wnoszę o anulowanie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1992 roku.

W dniu 11 listopada br. weszło w życie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 października 1992 r. Dz.U.Nr 79 p.400 a tym samym dokonana została zmiana obowiązujących do tej pory stawek opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska i wprowadzanie w nim zmian, a dotyczących emisji zanieczyszczeń do powietrza i składowania odpadów.

Zmiana stawek w przypadku powietrza dotyczy zmniejszenia opłat dla I grupy zanieczyszczeń (głównie metale ciężkie), do 10% wielkości dotychczas obowiązujących oraz o 30% opłaty dla II i III grupy zanieczyszczeń.

Równocześnie Rozporządzenie uchyliło dotychczas obowiązującą zasadę zwiększenia o 100% opłat za odprowadzenie zanieczyszczeń do powietrza, jaka obowiązywała na terenie województwa krakowskiego i katowickiego.

1992-12-03
S. J. W. d. l.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Kraków, 23 listopada 1992r.

I N T E R P E L A C J A
do Prezesa Rady Ministrów
Rzeczypospolitej Polskiej

Parlamentarzyści Krakowscy zwracają się do Rządu Rzeczypospolitej Polskiej o jak najszybsze (przed 15.XII.1992r.) udzielenie gwarancji kredytowych na zakup linii Ciągłego Odlewania Stali dla Huty im.Tadeusza Sendzimira. Proszą również o wyjaśnienie przyczyn zwłoki w podjęciu tej decyzji.

Uzasadnienie :

Opracowany w czerwcu br. ostateczny program modernizacji Huty im.T.Sendzimira określa jej zdolność produkcyjną na poziomie 2,1mln ton stali surowej w roku, z dostosowanym asortymentem wyrobów gotowych do potrzeb kraju.

Program ten jest konsekwencją uzgodnień dwóch konferencji w Mądra-
linie i wynika z opracowania Konsorcjum Kanadyjskiego.

Podstawowymi zadaniami wynikającymi z tego programu są :

- budowa jednej dwużyłowej maszyny do ciągłego odlewania stali (COS
- modernizacja Walcowni Gorącej Blach 1700 pod kątem poprawy jakości produkcji,
- realizacja zadań w wydziałach surowcowych i siłowni obniżających wielkości emisji zanieczyszczeń do poziomu norm określonych przez Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa.

Jest to program w pełni realny pod względem technicznym i technologicznym, zabezpieczający nowoczesność produkcji, efektywny ekonomicznie, przy spełnieniu wymogów ekologicznych.

SEJMN
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
I kadencja

Wpł. 16.06.2000
zgodz. 10
H. B.

KLUB PARLAMENTARNY
"Ruch dla Rzeczypospolitej"
St. Dom Poselski p. 400B
Tel. 6942130
6942466
6941642
fax 6253782

MARSZAŁEK SEJMU RP
Prof. Wiesław Chrzanowski

Na podstawie art. 32 ust. 1 Tymczasowego Regulaminu Sejmu wnosimy
o przyjęcie przez Sejm rezolucji w sprawie

zapewnienia każdemu obywatelowi Rzeczypospolitej Polskiej
prawa do zapoznania się z materiałami archiwalnymi, zebrana-
nymi przez UB i SB w latach 1945-1990, dotyczącymi jego
osoby.

Do reprezentowania nas nad tym projektem upoważniamy posła Kazimierza
Barezyka.

Dostęp do informacji i ochrona prywatności są podstawowymi zabezpiecze-
niami wolności obywatelskiej w demokratycznym państwie. Jeśli zmierzamy
w kierunku odbudowy państwa prawa - to właśnie prawa obywateli powinni-
śmy mieć w pierwszej kolejności na względzie.

Wobec powyższego powstaje pytanie, jak ze swobodą dostępu do informacji
i ochroną obywatelskiej prywatności koresponduje fakt istnienia
tajnych akt MSW zawierających prywatne informacje o wielu Polakach,
do których dostęp mają nadal jedynie pracownicy MSW, niektórzy politycy
i nieliczne osoby z zewnątrz, dopuszczane tam często według niejasnych
kryteriów (np. Adam Michnik). Poza totalitarnym rodowodem obecnego
stanu prawnego dotyczącego "tajnych archiwów", istnieje nadal realna
groźba wywierania pozaprawnego wpływu na obywateli przez MSW za pomocą
gromadzonych latami, ułajniowanych danych.

TAKA SYTUACJA ZARÓWNO ZE WZGLĘDÓW ETYCZNYCH JAK TEŻ Z PUNKTU
WIDZENIA PRAKTYKI FUNKCJONOWANIA DEMOKRATYCZNEGO PAŃSTWA JEST
NIE DO PRZYJĘCIA!

Przykład regulacji niemieckich w tej materii jest wysoce pouczający
i pokazuje, że przeistoczenie się totalitaryzmu w demokratyczne państwo

Kraków, dnia 28 stycznia 1992 r.

Kazimierz Barczyk
I kadencja

Szanowny Pan
Prof.dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu RP

U w a g i

do projektu ustawy Prawo Spółdzielcze

Przedkładając dołączoną opinię, sformułowaną w odniesieniu do ustawy uchwalonej przez Sejm 19.IX.ub.r., a zatem aktualną co do obecnego projektu z 17.I.br. chcę zwrócić uwagę na bardzo istotną okoliczność.

Mianowicie wydaje mi się konieczna rezygnacja z nowelizowania już tą ustawą przepisów dot. spółdzielczości mieszkaniowej (art. 204-239 pr.spółdz., czyli art. 1 pkt 77-105 i art.3-7 projektu). Nowelizacja tych przepisów, mająca ogromny zasięg i społeczne znaczenie (z mieszkań spółdzielczych korzysta blisko 3 mln rodzin !) jest obecnie przedwczesna. Powinna ona być przeprowadzona jednocześnie ze zmianą ustaw normujących inne formy korzystania z mieszkań (najmu i własności) i opierać się na jednolitych założeniach dotyczących całokształtu unormowań dotyczących problematyki prawa mieszkaniowego. Za szczególnie nie stosowne i niebezpieczne uważam propozycje zawarte w art.3-4 projektu, dotyczących ustawowego przekształcenia lokatorskiego prawa do lokalu, z czym łączy się obciążenie całym dotychczas umorzonym kredytem. Projektowane unormowanie jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą państwa prawnego, podważa zaufanie co do słusznie nabytych praw podmiotowych a w swych skutkach jaskrawo nie harmonizuje z nadal obowiązującymi przepisami o mieszkaniach będących przedmiotem najmu.

Dlatego słusznie Senat poprzedniej kadencji uchwalił z 10.X.ub.r. odrzucić te przepisy. Dziwne, że ponowna propozycja w tym temacie wychodzi z kręgów PSL, reprezentujących elektorat nie zainteresowany tą problematyką.

Kancelaria Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

W A R S Z A W A

Na ręce Pana Marszałka Profesora Wiesława CHRZANOWSKIEGO
wnoszę projekt Uchwały Sejmu RP o następującej treści:

"Wyłoniony 27 października 1991 roku w wolnych i demokratycznych wyborach jest urzeczywistnieniem ponad pięćdziesięcioletnich dążeń patriotycznych Narodu Polskiego do suwerennego i demokratycznego bytu Państwa.

Uchwala się uznać obecny Sejm - sejmem I kadencji III Rzeczypospolitej Polskiej".

Uzasadnienie:

Pierwsze po II wojnie światowej wolne wybory parlamentarne przeprowadzone 27 października 1991 roku, umożliwiły wyłonienie Sejmu i Senatu, będących urzeczywistnieniem swobodnie wyrażonej woli obywateli.

Wolne wybory stanowią niezwyklej wagi cezurę, wyznaczającą nie tylko symbolicznie, jeden ze zwrotnych punktów w dziele budowy III Rzeczypospolitej. Przemiany polityczne ostatnich lat znajdowały odzwierciedlenie w kolejnych zmianach Konstytucji. Przebudowa instytucji ustrojowych przyniosła także zmianę nazwy państwa wyrażającą po części nowe treści prawno-polityczne. Zgodnie z taką logiką, uznając pierwsze wolne wybory za jeden z fundamentalnych kroków, umożliwiających ostateczne przekształcenie dotychczasowej formy rządu, należy zerwać z tradycyjnym porządkiem kadencji sejmu, wprowadzonym wraz z uchwaleniem konstytucji 22 lipca 1952 roku, która rozpoczęła byt PRL-u.

Utrzymywanie dawnego porządku kadencji Sejmu stanowiłoby pośrednio uznanie kontynuacji kolejnych sejmów PRL, które niejednokrotnie zapisały się w naszej historii decyzjami godzącymi w podstawowe interesy państwa.

Uznanie obecnego Sejmu za Sejm I kadencji wypukli także jego szczególną rolę jako Konstytuanta, kładącej podwaliny pod nowy ład ustrojowy III Rzeczypospolitej.

Kazimierz BARCZYK

Posel na Sejm RP

Kraków, dnia 9 grudnia 1991 r.

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków, dnia 28 stycznia 1992 r.

Kazimierz Barczyk
I kadencja

Szanowny Pan
Prof.dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu RP

Z a p y t a n i e p o s e l s k i e
do Ministra Finansów

W trosce o dobro wszystkich zabytków porozerzucanych po terytorium całej Polski zwracam się o potwierdzenie prawidłowości interpretacji niektórych przepisów Ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych /Dz.U. Nr 80, poz.350/.

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych stwarza możliwość przeznaczania przez osoby fizyczne uzyskiwanych dochodów na określone ustawowo cele, dzięki czemu nie podlegają one opodatkowaniu. Art. 26 ust.1 pkt 1 stanowi, że : "... podstawę obliczenia podatku, z zastrzeżeniem art. 28, 29, 30 i 41 ust.3 stanowi dochód ustalony zgodnie z art.9, art.24 lub art.25 po odliczeniu kwot :

1/ darowizn na cele ... kulturalne, ... ochrony środowiska.

Art. 23 pkt 3 i 6 stanowi natomiast, że "... nie uważa się za koszty przychodów :

... 3/ odpisów i wpłat na różnego rodzaju fundusze, ...

... 6/ darowizn i ofiar wszelkiego rodzaju".

Na tle wymienionych przepisów nasuwają się następujące zapytania :

1/ Czy terminy "cele kulturalne" i "cele ochrony środowiska" zawierają w sobie także c e l e o c h r o n y z a b y t k ó w ?

2/ Czy mówiąc o "odpisach i wpłatach na różnego rodzaju fundusze" można przyjąć, że obejmują one także w s z e l k i e f u n d u - s z e o c h r o n y z a b y t k ó w, w tym również Narodowy Fundusz Rewaloryzacji Zabytków Krakowa ?

POSEŁ na SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KAZIMIERZ BARCZYK

Szanowny Pan
Prof. dr Wiesław CHRZANOWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Interpelacja do Prezesa Rady Ministrów
w sprawie blokowania komunalizacji mienia gmin.

Analiza założeń i stanu realizacji procesu uwłaszczania gmin w składniki majątkowe Skarbu Państwa daje podstawę do głębokiego niepokoju i uzasadnia niezbędność efektywnych działań na wszystkich szczeblach.

Gdy tworzono w 1990 r. w nowym kształcie samorząd terytorialny jako sprawę nadrzędną traktowano problematykę mienia komunalnego. Znalazło to odzwierciedlenie w zapisie nowelizującym Konstytucję /Ustawa z 8.03.1990 r. o zmianie Konstytucji Rz.P.-Dz.U.Nr 16, poz. 94 - w art. 43 do 47/.

Samodzielność gmin jak stwierdza Konstytucja podlega ochronie sądowej. Podstawą samodzielności są precyzyjnie określone dochody gminy, zasady prowadzenia działalności gospodarczej i określony stan zasobów majątkowych - mienia komunalnego.

Obecnie żaden z tych czynników nie został spełniony.

Zupełne rozczarowanie dotyczy komunalizacji mienia.

Jak wynika z treści art. 44 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym /Dz.U.Nr 16, poz. 95 ze zmianami/ ustawa - przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i pracownikach samorządowych miała zapoczątkować proces uwłaszczania gmin.